

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 264. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665831385344/facsimile.pdf> (tilgået 16. september 2021)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

— Nei — gaa til Ro. Du trænger til det . . .
Jeg gaar en Timestid hen i Klubben . . . God
Nat, min Ven. Han kyssede hende paa Kinden
og gik.

Saa var det altsaa forbi: Han havde sagt
Ja. De skulde bort.

En grusom Smerte greb hende.

Og det stilnede igen, og hun løftede Ansigtet
og saa sig om fra Plet til Plet.

Hun mindedes den første Aften, Urne havde
talt om Carl — Der havde hun siddet med hans
Billede i sin Haand — saa længe.

Hun tog Medaillonen frem fra sit Bryst, og
hendes fugtige Øine kunde ikke sé hans Træk,
som hun bedækkede med sine Kys . . .

Det var forbi.

Og han skulde aldrig mer sidde her hos
hende, og aldrig skulde hun føle hans Hænder
skælve i sine, og aldrig mer hans Læber mod
sine, og aldrig skulde han hvidske med sin bløde
Stemme, som hun elskede:

— Hvor De er god!

Og lægge sig ind til hendes Bryst.

Aldrig mer.

Han skulde ikke mer løfte et Blik mod
hendes Ansigt, og aldrig skulde hendes Kinder
fornemme hans Aandepusts Varme.

Hun kastede sig ned over Stolen og hun

græd, og hun tænkte paa Vilisac, der var død, fordi han elskede hende, og pludselig lø hun.

Saa latterligt var dog alting! For latterligt.

Hun lod Kammerpigen komme og bad hende løse hendes Haar. Hun sad stiv og lod hende handle med sig, som hun vilde. Hun betragtede sig i det store Speil, som hun sad med udslaaet Haar: Hvorfor skal jeg dog henger være smuk, sagde hun.

Hun vilde ikke mer møde Mændenes Øine, naar de hang ved hendes Skikkelse; hun vilde ikke høre deres forblommede Ord, der besudlede hende.

Nu maatte det være forbi.

Hun lod Kammerpigen gaa, og hun blev siddende i sin Stol i den hvide Peignoir.

Hvor der var stille — ikke en Lyd og høit ensomt. Saadan vilde det blive nu. Hun vilde have Ro om sig og ingen Mennesker og ingen Larm. Kun Ensomhed, Fred til at være ene. Menneskene vilde blive hende saa ligegyldige, alle ens og alle uden Værd, og saa vilde hun leve ene.

Og hun vilde kun have døde Ting om sig, som ikke bragte Smerte.

Men atter slog Trostesløsheden hende med Fortvivlelse, saa hun græd og atter blev hun slov.

Det var Sjælens Dødskamp.